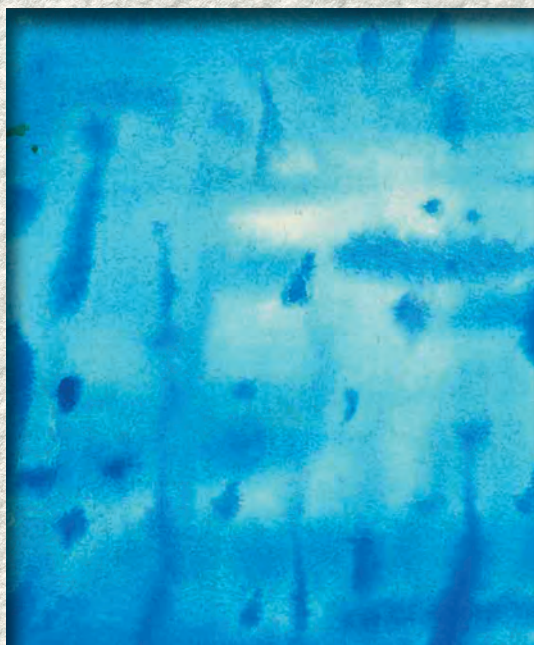
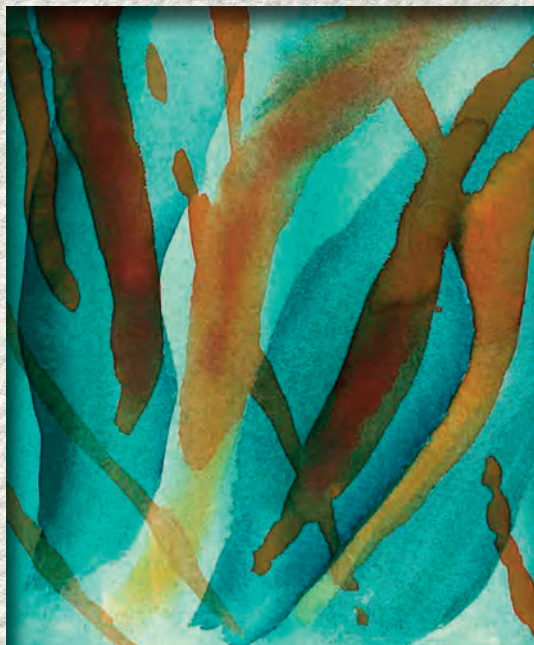
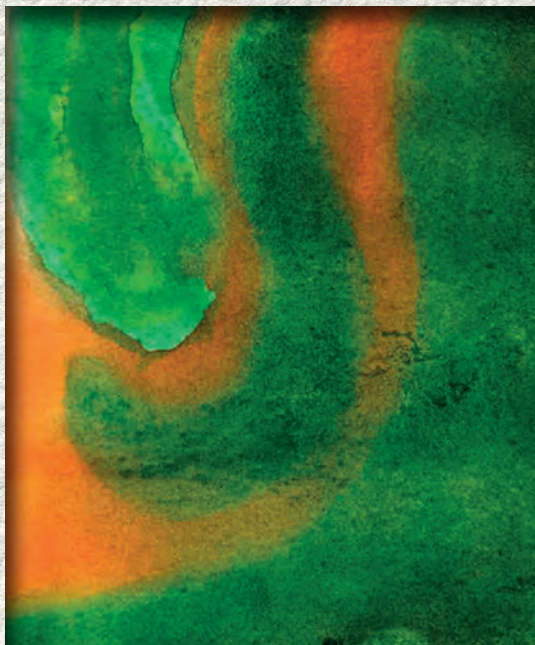

2017. október

A Pesthidegkúti Waldorf Iskola lapja, 2. évfolyam 2. szám

ifj

újság

BAZÁRI

Kedves Tanárok, Szülők, Diákok!

Örömmel adjuk hírül, hogy elindult az idei adventi bazár szervezése.

Árusítással és asztalfoglalással kapcsolatban bátran keressétek

Soltész Annát (solteszanna27@gmail.com),

a programszervezéssel kapcsolatban pedig **Radics Helgát (helgradics@hotmail.com)!**

FELHÍVÁS

Ha tele vagy eredeti gondolatokkal és érzésekkel, szeretsz írni és örömmel felolvasnád alkotásaidat az idei bazár hagyományteremtő irodalmi teaházában, jelentkezz a szervezőknél (**Kemenczky-Majer Amanda: amanda.majer@gmail.com**).

Téma: advent, és minden, ami ebbe belefér. Határidő: november 15.

Üdvözlettel: Eszter néni és a 3. osztály sürgölődő szülői köre

Tartalom

A címlapon Haraszi Livia: Hangulatok

Kincskereső

Kovács Ágnes meseterapeuta rovata: A fák titkos szíve

A rajzot a meséhez Porgányi Málna készítette..... 3-4

Iskolai élet

Földművelés epocha – 3. osztály 5-6

Honismeret epocha – 4. osztály 7-8

Szüret a Mátrában – 5. osztály 9

Mihály-napi városi túra – 8. osztály 10

Irodalom epocha – 9. osztály 11-12-13

Színház

Paál István Országos Amatőr Színhátszó Fesztivál 14-15

Arcképcarnok

Interjú az Arcképcarnok rovat kitalálójával és riporterével: Brenner Borival 16-17-18

Tanulj okosan!

Szűcs-Buzási Ágota: Hogyan jegyzetelj? 19

Gyereksarok

György Kristóf fejtörői 20

Impresszum

A Pesthidegkúti Waldorf Iskola havonta megjelenő lapja • Szerkesztők: Fürjes Gabriella, Kovács Ágnes, Seller Orsolya • Diákszerkesztők: Karakai Áron, Kaszás Virág, Brenner Borbála, Szabó Sára, • Művészeti vezető: György József • Olvasószerkesztők: Magyar Judit, Szűcs-Buzási Ágota • Tördelő: Tóth Norbert, György Márk • Megjelenik havonta • Kiadja a Pesthidegkúti Waldorf Iskola • Felelős kiadó: Kökény Ákos • Az iskola címe: 1028 Budapest, Kossuth Lajos u. 15-17. • Telefon: +3613974468 • Honlap: <http://www.phwi.hu> • E-mail: lapszerk@phwi.hu • Nyomdai kivitelezés: Cewe Magyarország Kft., 1135 Budapest, Béke u. 21-29. • Nyomdai üzletágvezető: Hudák Ádám

A FÁK TITKOS SZÍVE

A nyúl egy alkalommal élelem után kutatott valahol Afrikában. Iszonyatos volt a hőség, s csak az járt az eszében, milyen jó lenne egy kis árnyék. Egyszer csak meglátott egy hatalmas, öreg mangófát. Közelebb húzódott, és udvariasan engedélyt kért, hogy beléphessen a hús árnyék területére.

A fa engedélyt adott, a nyúl pedig lehuppant az árnyékba, majd így szólt:

– Ó, Kedves Öreg Fa, hálásan köszönöm az árnyékom.

Nem sokkal később a nyúl azt érezte, nagyon viszket a háta.

– Kedves Öreg Fa! – szólalt meg ismét – Lennél olyan jó és megengednéd, hogy a törzsedhez dörzsöljem a hátamat?

A fa így válaszolt:

– Természetesen, kedvesem.

A nyúl ezt is megköszönte. A fa kis idő múlva megszólalt:

– Nyulacska, te vagy az első teremtmény, aki ilyen tisztelettel és megbecsüléssel fordultál hozzám. Viszonzásul szeretném megmutatni neked a fák titkos szívét.

Azzal a fa törzséből kiemelkedett egy ajtó, megnyílt, és a nyúl besétált rajta. Alighogy belépett és megpillantotta a csodálatos kertet, melyhez hasonlót még életében nem látott, földre gyökerezett a lába. Ragyogó lágy fény világított meg mindent. Egy patakocska

folyt keresztül a kerten és annak medrében csillogtak az arany és ezüst gyöngyszemek, drágakövek, gyűrűk. A fákon varázslatos gyümölcsök kínálták magukat és a kincsektől roskadozó bokrok pompáztak ezer színben. A nyúl nem nyúlt semmihez, leült a fűre és csak szívta magába a fa titkos szívének szépségét.

Végül a fa megszólalt:

– Barátom, te megmutattad nekem, hogy képes vagy megtartani a szavad, ezért szeretnélek megajándékozni. Válassz kincseimből valamit, ami tetszik.

A nyúl örömeiben ide-oda ugrándozott, végül egy rubintos aranygyűrűt választott és ráhúzta a farkára. Megköszönt mindent a fának, és megígérte, hogy soha senkinek nem beszél arról, amit látott.

Hazafelé az úton lesben állt a hiéna és meglátta a nyúl farkán a csillogó gyűrűt. Megfenyegette, ha nem mondja el, honnan szerezte, megöli. A nyúl féltette az életét és elárulta a hiénának, hogyan jutott a gyűrűhöz.

A hiéna azonnal a fához sietett, és képmutató udvariassággal azt kérte, hadd üljön a fa árnyékába, hadd dörzsölhesse a hátát a fa törzséhez. Végül a fa megengedte, hogy megnézzze a szívet is, miután a hiéna megígérte, nem nyúl semmihez.

Amint azonban az ajtó kinyílt, a hiéna mohón a fák gyümölcsseire vetette magát és teletömte annyi kincssel a hátizsákját, amennyi csak belefért. Letörte az ágakat, letaposta a virágokat, beleköpött a patak vizébe. Tört, zúzott, amerre járt.

Amikor a fa már nem bírta elviselni a pusztítás okozta fájdalmat, úgy döntött, bezárja szívének ajtaját, és nem nyitja ki többé senkinek.

A fény egyszer csak halványodott és az ajtók kezdtek becsukódni.

A hiéna képtelen volt menekülni nehéz zsákmányával, ezért mindent elszórva futott az ajtó felé. Az pedig csukódott, csukódott...

Folytasd a mesét! Számodra milyen a befejezése?

3. osztály: földművelés epocha

A 3. osztály földművelés epocháján sok élmény, aktivitás, szép füzetek, nevetés és rengeteg ismeret gazdagított minket. Egy kis ízelítőt láthattok itt belőle.

Pintér Eszter

Mielőtt a mag a szántóföldbe kerül, meg kell művelni a talajt. Régen ez fáradságos munka volt. Először el kellett távolítani a nagy köveket, és trágyázni, majd boronával elgyengíteni a földet. Ezután a lovat az éke el fogták. Az éke egyenes, mely kavicsokat húzott a földre. Mikor már laza és puha volt a magok ágya, az ember kézzel vetette el a gabonát.

A gabonát tavasszal vagy ősszel vetik. Az őszi mag a fagyot szereti a tavaszi mag omleget. A magoknak először
 először van szükségük, hogy a gyökerek megerősödjenek.
 Vámsokára piros, zöld hajtás jelenik meg a földtől.
 Milyenkor a tavaszi mag naprejtésre vágyik, az őszi mag
 pedig hőre és szárazra. A nyári melegen megnő a szár és a
 szél segít leporozni a virágot. Ezután a Nap meleg,
 akár egy szitő, megérleli az arany magokat a kalászában.

Az én szobám

„A testvéremmel van egy közös szobánk. A szobánk ablaka keletre néz. A szobánkban van három ágy, kettő könyvespolc, kettő ruhásszekrény és egy legőspolc.”

Iván

„Az öcsémekkel vagyunk egy szobában. És van egy íróasztalom, amin igazából nem is írószerek vannak, hanem csak ilyen kacatok. Van két matrac, ami össze van tolvva. És azon alszunk. És hát ennyi.”

Zorka

„Nekem van egy szobám, amiben egyedül alszom.

A szobám ablaka északnyugatra néz.

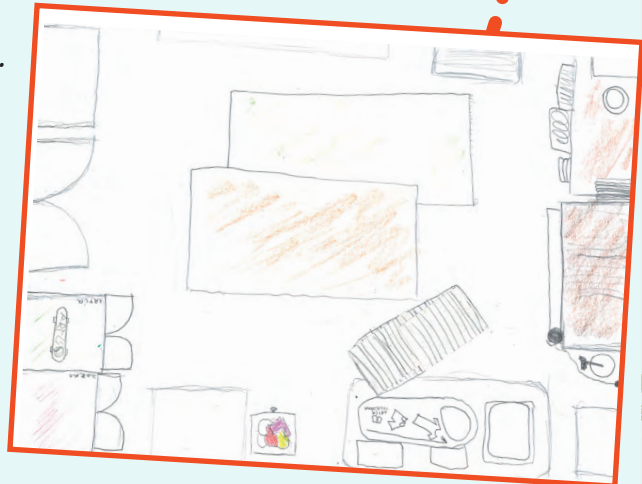
A szobámban van sok-sok könyv.

A szobámban van egy saját íróasztalom!

A szobámban van egy ágy és egy saját szekrény.

A szobámban még egy virág is van!”

Eszti

Szüret a Mátrában

Nagyon hiányzik az életünkből az a nyugodt ritmus, melyet a természet diktál. Ezen úgy tudunk változtatni, ha tudatosan ragadunk ki hétköznapjainkból olyan időszakokat, amikor egyszerű élményeken keresztül találkozunk ezzel a valósággal.

Az ötödik osztály hetek óta készülődött a szőlőszüretre, de az időjárás többször is keresztülhúzta számításunkat. Végül egy szerdai napon tudtunk útra kelni és időt szentelni annak, aminek ősszel van az ideje.

Egy nagyon kedves nagypapa és nagymama várt ránk a szőlőhegyen, ahová két órai autózás után érkezett meg karavánunk. Megismerkedtünk a szőlőfajtákkal, majd belevetettük magunkat a munkába.

A leszedett szőlőt a pincéhez szállítva ledaráltuk, majd a présbe tettük, így magunk is kóstolhattuk a legfrissebb mustot.

Az ebéd a helyi hagyományoknak megfelelően hurka és kolbász volt, de kaptunk kóstolót a vadász nagypapa által készített szarvasszalámból és szarvaskolbászból is!

Feledhetetlen nap volt, az a szerencsénk, hogy minden évben van ősz, minden évben van szüret, így már előre tudjuk, hogy mit fogunk csinálni jövő ősszel!

Kökénydi Ákos

Mihály-napi városi túra

A nyolcadik osztály idén is a várost járta szeptember 29-én. Ebben a Mihály-napban (és az előkészületekben is) az volt a legjobb, hogy kedves, nyitott emberekkel találkoztunk. Azt érezhettük, érezhették a gyerekek, hogy ez egy tök jó város. Megnyíltak nekik kapuk, olyan helyeket láthattak, ahol korábban nem jártak még. Mindez talán segített nekik abban, hogy legyen egy „titkos, saját” Budapestjük, amit szeretni lehet.

Sok izgalmas helyen megfordultak. Négy különböző útvonal volt.

Jártak a Várban, a Döbrönteitéri tereken megkeresték Budapest legkeskenyebb házát, amely mindössze 6,2 m széles, mégis van belső udvara.

Találkoztak Fazekas Jánossal, a Lánchíd hídmesterével, akinek már a nagyapja is a Lánchídra vigyázott.

Voltak a Széchényi könyvtárban, kerestek török sírköveket a Vár oldalában, kóstoltak gyógyvizeket a Rudas ivócsarnokában.

Jártak patinás kávéházban, irodákban és különleges műhelyekben. Kóstoltak különleges bonbonokat.

Felkutattak egészen aprócska szobrokat is, mint például a Főkukac szobrát a rakparton, és bepillanthattak gyönyörű régi bérházakba. Még a NAV-múzeumba is eljutott

egy csapat, amely egy csodaszép szecessziós épületben található, nem messze az Epreskerttől.

Ettek a Pékműhelyben, a Jacques Liszt pékségben. Kerestek téglába karcolt monogramokat 1899-ből, ballagtak az Andrassy út kiszuperált fakockáin (eleinte az Andrassy út fakockákkal volt lerakva, hogy az ott lakókat ne zavarja a hangos patadobogás), és megfordultak sok más izgalmas helyen. Mindezt csodaszép időben.

Öröm felidézni! Mindenkinek jó szívvel ajánlom ezeket a helyszíneket, mert Budapest csoda izgalmas város!

Forró Péter

Így írunk mi

A kilencedik osztály irodalom-epochával indította a tanévet. Novellák feldolgozása során írói fogásokat lestek el, melyeket rögtön ki is próbáltak. A lelkes és jókedvű munka során egészen remek írások születtek. Ezekből olvashattok itt egyet.

Vörösek a cseresznyevirágok

Ez a nap is egy átlagos Valentin-napnak indul. Chokichivel nyolc órakor fogunk találkozni az iskola előtt. Valószínűleg az ajándékát az iskolába menet fogom megvenni, már ki is néztem a megfelelő ajándékot neki. Ugyan így történt tavaly, csak hét után négy perccel még nemvoltunk együtt.

Még az is lehet, hogy nem megyünk iskolába, hogy több időt tudjunk együtt tölteni. Én ugyanis tizenhatéves vagyok öviszontcsaktizenöt, így nem járunk egy osztályba. Elindulok, lesz, amilesz. A Joshibi Művészeti Gimnázium, ahova járok nagyon messze van az otthonomtól, így egy kollégiumban lakom, egyedül. Általában ezt egészen jól viselem, de van, amikor nagyon rossz az egyedüllét. Az utóbbi időben sokat segített Chokichi jelenléte. Meglátom a boltot ahol ki-néztem az ajándékot. Bemegyek és egyből meglátom az édes cicás nyakláncot. A pénztárnál rám kacsint a pénztáros, elmosolyodom és egy kicsit elpirulok. Kimegyek a boltból és egy jobb kanyar után már látom is az én Chokichimet. Ott áll az iskolai egyenruhájában, szőke hajával, tiszta, vörösés-barna szemével. Ott van mellette a legjobb barátnője, Miya. Mindig együtt vannak, ha tehetik. Chokichi az a csendes lány, aki meghallgat mindig, ha valami problémám van. Miya viszont, harsány, sokszor a szavamba vág.

- Sziasztok, jó reggelt Chokichi-chan - köszönök és megpuszilom az arcán.
 - Jó reggelt Shima-senpai.
 - Senpaaiiii! - üvölti Miya és a nyakamba ugrik, majd elvonszol távol Chokichi-chantól
 - Vettél ajándékot Chokichinek? – kérdezi halálosan komolyan
 - Vettem, nyugodt lehetsz.
- Visszamegyünk Chokichihez. Meglepetésemre nem kérdezi meg miről beszéltünk.
- Choki, ne hagyjuk ki a sulit? Sétáljunk inkább egyet!
 - Sétálhatunk. - válaszolja halkán
 - Én is jöh...
 - Kettesben szeretnék lenni Choki-channal. – fojtom Miyaba a szót.

Mire ő a legédesebb boci szemekkel néz rám, de ellen tudok állni neki és megrázom a fejem. Ő szomorúan odasomfordál az iskolakapuhoz. Megfordul, az arcán újra a szokásos mosoly. Intetet, majd beszalad az épületbe. Mi is elindulunk, csak mi nem az iskolába, hanem a közeli parkba. Csöndben sétálunk, fogjuk egymás kezét. Megérkezünk a parkba, én megállok egy csapnál, rájövök, hogy otthon nem ittam. Chokichi megy tovább és leül egy padra. Nézi a virágzó cseresznyefákat. Mikor befejezem az ivást, ránézek és meglátom, hogy az ajkai ugyanolyan színűek, mint a cseresznyefák virágai. Odamegyek a padhoz és leülök mellé. Mindig is elbűvölt Choki-chan szépsége, de most le sem tudom venni róla a szemem.

- Shima-kun? – kérdezi hirtelen.
- Igen?
- Vettél nekem valamit Valentin-napra?

Egy kicsit megdöbbenett ez a kérdés, de tudom, hogy csak azért kérdezte meg, hogy elinduljon a beszélgetés, Choki nem olyan, hogy az ajándékok legyenek fontosak neki.

- Hát persze! – mondom elpirulva és előveszem a cicás nyakláncot. Amikor meglátja egy kicsit ő is elpirul.
- Nagyon tetszik. – mondja, miközben felrakom a nyakába.

Továbbindulunk. elkezdünk beszélgetni a tavalyi Valentin-napról. Ugyanerre sétáltunk, mint most. Arra is emlékszem, hogy találtunk egy mókust, amit félig megettek. Nem voltak lábai. Akkor nagyon sajnáltuk, de most, amikor ez szóba jött, elkezdünk nevetni.

- Nagyon szeretlek Choki-chan. – mondom egy kissé elérzékenyülve.
- Mhm, mhm, én is téged. – mondja bólogatva, mosollyal az arcán.

Lassan kiérünk a főúthoz, most a járdán sétálunk. Egyszer csak sikítózást és fékcsikordulást hallok a hátam mögül. Egy autó jön felénk, veszettül kanyarogva az úton. Lehet vagy ötven méterre. Ránézek Choki-chanra, nagyon rémült, remeg. Huszonöt méter. Meglátom az autóban a sofőrt. Az arcán hatalmas grimasz és vigyor ötvözete terül el, szemöldöke próbál minél vízszintesebb lenni, miközben a szeme alig résnyire van nyitva. Tíz méter. Mi a kocsitól jobbra állunk nekünk balra volt egy út a park felé oda akartam menni, próbálom magammal vonszolni Choki-chant is, de nem tud megmozdulni. Öt méter. Balra előre ugrok, elsuhan mellettem a kocsí, még nem tudok hátra nézni, a szívem ki akar esni a helyéről. Felidézem a pillanatot, amikor először megláttam Choki-chant. Olyan gyönyörű volt a szőke, szinte már fehér hajával, hogy azt el nem tudtam képzelni. Visszaemlékeztem az első alkalomra, amikor találkozott a tekintetünk. Még jobban dobog a szívem. Végre nagy puffanással leérkezem a betonra. Hátrafordulok, meglátom Chokichit a járdán feküdni, ő is már tápászkodik fel. A kocsí végül nekiment egy villanyoszlopnak. Már kezdek megkönnyebbülni, amikor meglátom Miya-sant a kocsí és a villanyoszlop között. Odarohanok hozzá. A combja tiszta vér, már amennyi látszik belőle. A combja alja helyett már csak a szétroncsolódott motorháztető van.

Észbe kapok, elkezdem hívni a mentőket. Addigra Choki is megérti mi történt, odarohan Miyához.

– Miért, Miya? – kérdezi megrendülve, hal-
kan Choki – Miért?

– Szeretlek Choki-chan. – suttogja Miya, erőtlen
hangon.

– Egyáltalán mit keresel itt?

– Én ... - kezdi Miya-sama – Fáj, nagyon fáj.

– Tudom, de meg fognak gyógyítani, mindjárt itt lesznek a
mentők.

Erre már nem válaszol Miya-sama. Összeteszi a két kezét, csurom vér. Egyszer csak beleszáll a kezébe egy cseresznyevirág.

– Hm. – mosolyodik el és behunyja a szemét. Egy könnycsepp gördül le az arcán, majd belesik a kezébe. – Vörösek a cseresznyevirágok.

Tiszteleti utótagok a japán nyelvben.

A szan a leghétköznapibb utótag, szerepe jellemzően a tisztelet kifejezése, kortól függetlenül.

A szama, egy a szannál nagyobb tiszteletet kifejező utótag, a beszélőnél magasabb rangú személyekre való hivatkozásnál használatos. Ilyen személyek lehetnek vendégek, vásárlók (sporteseményeken a közvetítő ezzel hivatkozik a közönségre), vagy olyan személyek akiket a beszélő mélyen csodál

A kunt általában idősebbek használják, nemtől függetlenül, főként ha fiatalabb férfiakra szeretnének hivatkozni (például fiú gyerekekre, tizenévesre, valamint fiú barátokra). Férfiak és nők egyaránt használhatják, amikor egy olyan férfira hivatkoznak aki közelebb áll hozzájuk, vagy hosszabb ideje ismerik.

A szenpait az iskolában, dojoban, sport klubban, felsőbb évesekre szokták használni. Tehát az iskolában mindenki aki az adott személynél feljebbi évfolyam tanulója, az az ő szenpaja.

Csörgő Magor

Október 22-én, szombaton az alábbi poszt jelent meg az iskola Facebook-oldalán:

Paál István Országos Amatőr Színjátszó Fesztivál:

Fődíj: PHWI-csoport, Szlovák-frakció, Jánosik a'la Vivaldi

A Legtehetségesebb Pályakezdő Díja: Palumby Zora, A Nyugat hőse

Tóth László-díj a legjobb rendezésért: Kiss Péter

Gratulálunk nektek a nagyszerű eredményhez!

**Kiss Pétert
kértük, hogy
válaszoljon
néhány
kérdésünkre.**

Miért neveztetek erre a megmérettetésre?

Székesfehérvár személyes kötődéseim okán került a képbe. Három éve szólt egy volt diákszínjátzó társam, hogy a régi színházi csoportunk, a Péntek 3 Tejáttrum harmadik, immár felnőtt generációja országos amatőr színházi fesztivált rendez, és hogy miért ne neveznék rá mi is az akkor második éve működő drámafaktos csoporttal. Így elindultunk *A szerelem megszállott rabjának* történetével (Kárpáti Péter), illetve Csongrádi Barnit is biztattam, hogy nevezzen az évesmunka-előadásával, a *Bányavirággal* (Székely Csaba). A mi időnkben is volt ilyen jellegű fesztivál Fehérváron, és sejtettem, milyen közegbe viszem a diákjaimat. A Paál István Fesztivál azonban felülmúlta várakozásaimat. A legjobb értelemben vett vidéki fesztiválhangulat van itt. Az emberek kedvesek, érdeklődők, a szervezők nagy figyelmet szentelnek arra, hogy a csapatok összeismerkedjenek, igazán barátságos és inspiráló környezetben játszhatunk itt évről évre.

Kik voltak a többiek, honnan érkeztek, akik részt vettek ezen a fesztiválon?

Amennyire én látom, meglehetősen random módon kerülnek be a versenyprogramba a csapatok. Idén három-négy fehérvári produkció mellett voltak Hódmezővásárhelyről, Szabadsatttyánból és többen Budapesről. Fontos még, hogy ez nem diákszínjátzó fesztivál. Együtt játszunk évtizedes múltú amatőr színészekkel, de idén szerepelt például egy értelmileg sérült játzókat foglalkoztató mozgásszínházi előadás is. Rajtunk kívül két diákszínházi csoport volt a mezőnyben.

Meglepett-e benneteket az eredmény?

Nehéz előre jósolni az eredményt, ezért nem is nagyon építkeztünk magamban sem, és diákokban sem nyerési ambíciókat. Ráadásul a színház szubjektív műfaj. Két éve például a Kárpáti-darab, amely addigra szép sikereket hozott a diákszínjátzó fesztivál országos döntőjében, a fehérvári zsűrit teljesen hidegen hagyta. Viszont ugyanabban az évben a *Bányavirág* Csongrádi Barni rendezésében

második helyezett lett, Palumbo Zsombor pedig megkapta a legjobb alakítás díját.

A következő évben *A salemi boszorkányok* harmadik helyezést hozott, idén pedig a *Jánosik* és *A Nyugat hőséne*k értékelése is annyira pozitív volt, hogy lehetett sejteni, valami lesz. A díjkiosztó tele van izgalmas pillanatokkal. Zora kapta a pályakezdő díjat (pedig még el sem kezdte a pályát), nagyon örültem. Aztán következett a legjobb rendezésért járó különdíj, amelyet olyan előadásoknak szokták adni, ahol a színészi kivitelezésben akadnak hiányosságok, de a rendezői koncepciót meg szeretnék dicsérni. Miután átvettem, aggódtam, hogy ezt a helyezést helyett kaptuk. De amikor harmadik és második helyezettnek kihozták azt a két előadást, amelyet magam is a legjobbaknak tartottam, akkor már nagyon éreztem, hogy meglesz a fődíj. Nem volt még olyan, hogy egy csapat a fődíjat és a legjobb rendezést is elhozza. Rákérdeztem ezért a zsűrinél, melyik darabért kaptuk a különdíjat. Azt mondták, hogy a kettőért együtt. Szerintem ez a gesztus azt kompenzálta, hogy nem adhatnak két helyezést egy társulatnak.

Hogy éreztétek magatokat, az előadásotokat az iskola falain kívül?

A drámafakultációnak alapvető koncepciója, hogy az iskolán kívül terjessze a hírünket, mutassa be a munkánkat, és eközben szélessítse a játszóink látókörét a Waldorfon kívüli

színházi impulzusokkal. A *Nyugat hőse* már volt tavaly a diákszínházi fesztiválon, ők már rutinosabbak voltak az idegen közönség előtti játékban. A *Jánosikon* kicsit lehetett érezni a vizsgadrukkot. De nagyon hálás volt a közönség, és mint utóbb kitudt, a zsűri is.

Mire vagytok most a legbüszkébbek?

Ezt még nem egyeztettem a játszóimmal. Gondolom, ki mire. Én ilyen apró momentumokat emelnék ki, amikor a programtábla alatt elkapok egy beszélgetést, hogy „Melyik darabot érdemes megnézni? – Hát a waldorfosokat, ők mindig nagyon jók.” Vagy hogy meghívunk minket játszani az egyik fehérvári kamaraszínházba, vagy hogy gyakorló drámapedagógusok szeretnék megnézni az óráimat. Ezek szerint mások számára példaértékű az út, amelyen járunk.

Minek örültök a legjobban?

Nekem az az öröm, hogy látom őket örülni. Illetve van egy személyes vonatkozás is: Tóth László, akiről a rendezői díjat elnevezték, az én rendezőm volt. Ő indított el a színházcsinálás útján, és bár nagyon különböző egyéniségek voltunk, sok más impulzus mellett leginkább ő formálta a színházi látásmódot. Szakmai mellett emberi példa is volt számomra. Négy éve hunyt el. Szerintem nem volt még ez a díj olyan ember kezében, akinek ennél többet jelentett volna.

Ki kérdez?

Ezúttal az Arcképcsarnok lelkes és gondos kérdezője került reflektorfénybe. A világot érzékenyen és őszintén megfigyelő

Brenner Borít kérdeztem újságbeli tevékenységéről.

Ágota: Az Arcképcsarnok beszélgetőrovatát vezetni nagy megmérettetés. Havonta szólaltatsz meg felnőtteket, mutatsz meg tanárhangokat úgy, hogy a rovat soha nem válik unalmassá.

Honnan jött az ötlet, hogy pont ezt a műfajt válaszd?

Bori: Egyszer Judit néni (Papp Judit), aki festést tanított, egy duplaórán elmesélte, hogyan lett Waldorf-tanár. Izgalmas volt a története, engem nagyon megragadott. Aztán megkértem Gabi néni, hogy lenne-e kedvem csatlakozni az újsághoz. A hívást elfogadtam, és mindjárt javasoltam is, hogy mi lenne, ha tanárokat mutatnánk be. Judit néni lett volna az első, akivel interjút készítek.

B.: Abszolút nem! Mindenki erre biztat a környezetemben, de én tudom, hogy nem. Az újságírás nem más, mint iskolai tevékenység, nem zárom ki ugyan, hogy esetleg újságíró leszek egyszer, de nem ez az én utam. A nagyapám egyébként az volt. Kiskoromban valóban gondoltam rá, hittem abban, hogy én is az legyek, de útközben ez a vágy valahogy elveszett.

Á.: Határozottan beszélj az utadról. Mi a te utad?

B.: Sokat szeretnék utazni, és mindenképpen valamilyen kétkézi munkával, művészetekkel kapcsolatos kézimunkával foglalkoznék. Nyolcadik táján nem nagy gond, ha az ember még nem tudja ezt biztosan.

Á.: Egyetértek. Honnan jön a művészi munkához való vonzódásod?

B.: Óvodáskorom óta waldorfos vagyok, megszoktam, és nagyon szeretem. Végigkíséri az életemet a kézműveskedés.

Á.: Szeretnéd ezt hivatásszerűen is csinálni? Erre a kérdésre nyilván számítottál.

Á.: Hogy állsz a reál tárgyakkal? Azokat is szereted?

B.: Igen. Minden tantárgyat szeretek. Maximalista vagyok, mindig mindent próbálok megoldani, még ha olykor akadnak is nehézségek.

Á.: *Nehézségek? Mire gondolsz?*

B.: A gyakorlásra. Minden tantárgyat szeretek, mindenből készülök, de a gyakorlásban akadnak nehézségeim. Az nem mindig megy jól.

Á.: *Beszéljünk kicsit az interjútatásról. Engem mindig megérint az, ahogyan kibontod a beszélgetéseket a választott tanárokkal, tanítókkal. Mélyre mész, mindenkinél ki tudsz eszközölni egy jó beszélgetést. Mi alapján történik az interjúalanyok kiválasztása?*

B.: Eddig úgy volt, hogy olyanokat választottam, akik ismernek engem. Ez kézenfekvő volt, én is ismertem őket, tudtam kérdezni. Aztán újjítottam: Schnell Judit esetében más volt a helyzet, mert egyáltalán nem ismertem őt mélyen, és úgy próbáltam kérdésekkel készülni. A beszélgetés nagyon jól sikerült. Rájöttem, ha nem ismerek valakit mélyen, könnyebben kérdezek.

Á.: *Hogyan fogalmazódnak meg benned a kérdések?*

B.: Minden tanárnak van egy profilja, melynek alapján kérdezni lehet róla. Paller Katáról tudtam, hogy kint élt, Kati néniről azt, hogy néptáncos volt; vannak információim, melyek alapján el tudok indulni. A menet közben elkapott információkra is figyelek, és Gabi néni is sokat segít. Ezek mellett megvan az én fejemben is, hogy mire vagyok kíváncsi. Belegondolok, hogy nekem mi

lenne fontos, ezért beszélünk a hobbiokról, az elmélyülésről, vagy arról, hogy beszélgetőtársam mit tanácsolna nekem, és arról is, hogy milyen jövőképet lát például tíz év múlva. Ezeknek a kérdéseknek a vázlata a fejemben van. Tehát megvannak előre a kérdéseim, de elfogadom azt is, ha a beszélgetés más irányba visz.

Á.: *Gyakran előfordul, hogy a terveidhez képest elkalandoztok?*

B.: Amikor kezdtem, akkor nagyon-nagyon kötött voltam, ragaszkodtam az eredetileg eltervezettekhez. Idővel azonban bátorágtam szert, elláztam. Ma már nem esem kétségbe, ha nem kerül sor minden egyes eltervezett kérdésemre.

Á.: *Hogy vagy most? Milyen érzés az interjúalany mokaszinjában lenni?*

B.: Eszméletlenül kellemetlen! Izgultam nagyon, még émelyegtem is. Attól tartottam, hogy valami nagy hülyeséget mondok. Most benne lenni már tulajdonképpen jó.

Á.: *Amikor te kérdezel, törödsz az alanyoddal, szereted, megmutatod neki azt az érzést, hogy ő fontos és nagyon érdekes. Én is ezen vagyok, töled tanultam.*

B.: Ez jó :)

Á.: Mi a tapasztalatod, mire kíváncsi az olvasó?

B.: Az élettörténet bemutatása mindig izgalmas. Hogy hogyan jutott el Judit néni például a vállalati területről a Waldorf-iskoláig, mit járt be, mi minden történt velem. Ez engem is nagyon érdekelt.

Á.: Mitől nyílik ki a kapu?

Hol van az a pont, ahol az alanyod megnyílik?

B.: A gyerekekkel kapcsolatos kérdésekkel érdemes elindulni, mert ezek rávezetnek a fontos történetekre, és oldottabb is lesz tőle a hangulat.

Tulajdonképpen én is oldottabb leszek. Nagyon jó érzés, hogy elmesélik nekem, kezembe adják a történeteket.

Á.: Te honnan indulsz? Ha egyszer a te kapuid nyitját keresnék, mit mondanál?

B.: Azt mondanám, hogy Budapest, és hogy Waldorf-élet. Szeretem a táncot, a csellózást, lovagolok és tornázom. Szeretem a kényelmes életrendet, és nekem az van. Nagyon jó dolgom van itt. Jó ez az iskola, jó a közösség is. Bármilyen is leszek, amit itt kaptam, valahol biztosan segíteni fog.

Á.: Az aranyhálacska megengedi, hogy három számodra fontos, esetleg híres embert megkérdezhess. Kik lennének azok, és mit mondanál nekik?

B.: Edgar Allan Poe-val kezdeném. Az életéről kérdezném, az eseményekről, melyeket átélt. És azt tanácsolnám neki, ne igyék annyit, hogy még többet írhasson.

John Lennon lenne a második. Attól tartok, meg sem tudnék szólalni a társaságában. Rudolf Steinerrel beszélgetnék még. Érdekelne, hogy jött neki ez az egész, az állami iskolák megváltoztatása. Hogyan jutott el idáig, ezt nagyon izgalmas lenne tudni.

Á.: Szeretsz futni az esőben?

B.: Imádok! Az egyik kedvenc időtöltésem. Amikor esik, kimegyek a kertünkbe, olykor édesanyámmal is, és futok, futok, futok.

Á.: Köszönöm a beszélgetést, sok sikert kívánok neked! Továbbra is számítunk rád az ifjúlságban!

B.: Én is köszönöm!

Hogyan jegyzeteljek?

Verba volant, scripta manent. A szó elszáll, az írás megmarad.

És tényleg! Gyakran kerülünk abba a helyzetbe, hogy információt, információhalmazokat kell megőriznünk, esetleg megjegyeznünk. A megőrzéshez és memorizáláshoz vezető út minden esetben az infók rögzítésmódján múlik. Megjegyezni, lejegyezni, jegyezni.

A jegyzetelés két funkciót tölt be.

Élesíti a gondolkodást, mert általa az élő vagy írott szövegből megtanuljuk kiemelni a lényegét. Ez a funkció mellékesen a fejben megjegyzést is elősegíti, mert miközben a figyelem során a fejből a karon és ujjakonon keresztül papírra kerül az ügy, be is vésődik a tudatba. Tulajdonképpen egy tanulási módszerről van itt szó, arról, hogy a megtanulandó szöveget érdemes ki- vagy lejegyzetelni. Vizuális típusoknak különösen ajánlott a jegyzeteléses tanulás, mert nemcsak az írás során rögzülnek a tartalmak, hanem a leírtak írásképe is segíti a tanultak felidézését.

Másfelől segíti az információáradat szűrt változatának megőrzését. Ezt üres fej technikának is hívjuk, azaz nem terhelem az egyébként is agyonterhelt agyamat adatokkal, hanem egy külső adatbázisban tárolom, legyen az papír, digitális felület, vagy éppen a kezem :). Ezek közül talán a papír a legpraktikusabb, mert a digitális felületek feltételekhez kötöttek (elektromos áram, iskolai házirend, egyáltalán: civilizáció), a kézre írt adatokat az első kézmosásnál elveszítjük, a papír viszont a dzsungel közepén is működik, még ha a dzsungel fáiból is készült.

A jegyzetelés akkor a legjobb, ha önállóan zajlik. Önként, belső szükségletből. Fontos eljutni ahhoz a felismeréshez, hogy magamnak jegyzetelek, és hogy szükségem van rá, mert segít nekem a megismerésben, a tanulásban.

Tábláról, ppt-ről vázlatot másolni, ha nem is önálló tevékenység, mégis hasznos, mert lehetőséget ad a másik ember gondolkodásszerkezetének megismerésére, megmutat egy, a sajáttól eltérő jegyzetelési technikát, amelyből szintén lehet tanulni: lám, lám, ő ezt így tartja logikusnak, milyen érdekes!; nahát, ez így sokkal egyszerűbb, mint ahogyan én szoktam, átveszem! Nem utolsósorban önismerethez is juttat.

Térjünk a lényegre, a konkrét jegyzetkészítés módjának ismertetésére!

1. Belső igényből, saját elvárásainknak megfelelően jegyzeteljünk, de mégis legyen a **külvilág számára vállalható**. A jegyzetek könnyen kerülnek mások kezébe, számítsunk rá!
2. Nem kell mindent leírni, mert az írott és a beszélt ismeretterjesztő szövegre egyaránt jellemző, hogy egy-egy gondolatot összetett mondatokkal jár körbe. **Rövidítésekkel** időt takarítunk meg: társ. (társadalom); h. (hogy) stb.
3. Figyeljünk a **kulcsszavakra**, -gondolatokra, és csak azokat írjuk le. Ezek úgynevezett hívószóként működnek, föl fogják idézni bennünk a köré épített összetett mondatok tartalmát. Eleinte, amikor még nem bízunk ebben az egyébként tényleg működő folyamatban, esetleg zárójelben részletezhetünk jobban.
4. Az új gondolatokat láthatóan válasszuk szét: új sor, új vonalka, vagy ahogy tetszik. Lehetőség szerint figyeljünk az **áttekinthető**, számunkra tetszetős írásképre, hiszen jegyzetünket jó esetben még legalább egyszer a kezünkbe vesszük és használjuk. Egy vonzó, jóízűen írt jegyzettel könnyebb dolgozni, mint egy kaotikussal.
5. A jegyzet **használati eszköz**, nem szentírás. Kiegészíthető, ajándékozható, megsemmisíthető és egészséges mennyiségben megőrizhető. Ennél nem több, de nem is kevesebb.
6. A jegyzetkészítés a **szerkesztett, alkotott szöveg előszobája**, jó tudni, hogy merre tart, mi a célja.

Az alábbiakban a fent leírtak jegyzete látható:

Jegyzetelés

- célja: inf. megőrzés és memorizálás
- funkciói: 1. gondolkodás, tanulás lényegkiemelés által (+ vizuális memória) 2. üres fej technika: külső adatbázis (digitális v. manuális)
- önállóság, belső szükséglet!
- önismeret

Jegyzetelési elvek:

1. szalonképesség
2. rövidsége törekvés
3. hívószavak, kulcsszavak
4. áttekinthetőség
5. használati eszköz
6. a szerkesztett szöveg előszobája

Buzási Ágota

1 Levéllabirintus

György Kristóf feladványa

Keress meg, hogy milyen útvonalon jutsz el a kert aljára. Mindig egy levelet haladhatsz jobbra, balra, fel vagy le, de mindig ilyen sorrendben kell követnie a leveleknek: fenyő, tölgy, juhar.

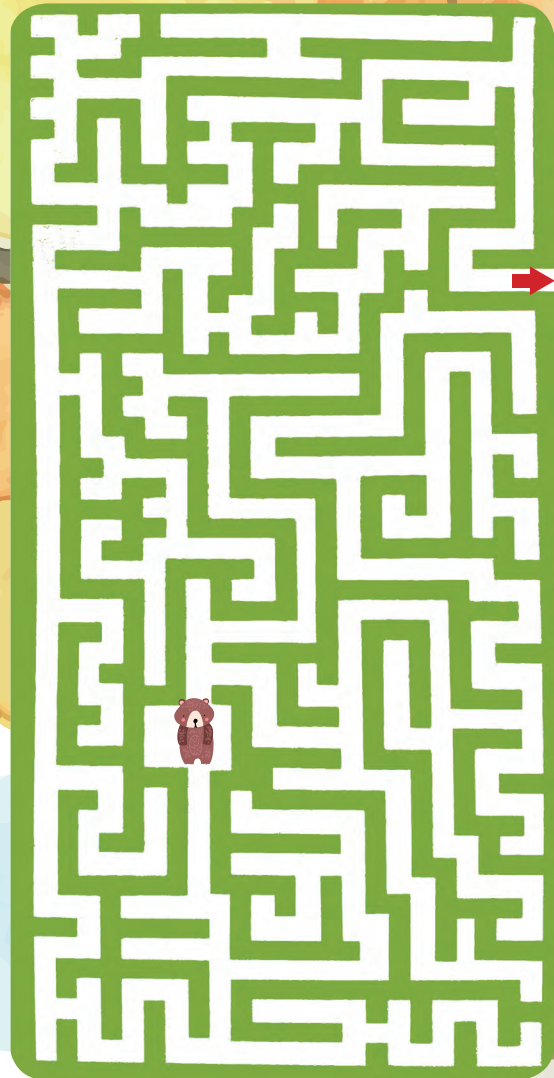
FENYŐ TÖLGY JUHAR

Innen indulj!

CÉL

3 Különbségkereső

A két szoba 10 apró részlettel különbözik egymástól. Keress meg mind a tízet!

György Kristóf feladványa

